

CAN İPİ

Bir pamuk ipliğine bağlıydı gönlüm...
Bir nefeste kopacak gibiydi.
Sakınırdım bilmediğim gözlerden,
İğnesi yüreğime batacak ellerden.
Çünkü herkes terzi değildi,
Her terzi anlamaz can ipinin kıymetinden.

Kiminin can ipi mum oldu, kiminin kandil...
Karanlığı aydınlatmak için yandılar.
Bir ateş konardı başlarına,
Her lahzada alevi anardılar.
Açlar onlarla kavuşurdu aşlarına,
Onlarsız ısınmazdı yuvalar.

Kimi saray terzilerinde işlendi.
Şahlara, sultanlara oldu kaftan.
Altınlarla bezendi kimi,
Kimisine layık görüldü inci mercan.
Kilim oldu kimi, yerlere atıldı,
Kimi halı diye bedestende satıldı...

Bazılarının can ipi
Hamal elinde oldu nimet,
Bazısı bir yazmaya nakış...
Gâh nasibi kefene minnet,
Gâhi bir boncuğa takılış...

Bir kısmı derede, pınarda yundu,
Bir kısmı güzellere şal oldu ipekten.
Çoğu tezgâhlarda dokundu,
Kimi mendil oldu,
Düştü nazenin bilekten.

Sen...

Ne terzisin ne hallaç ne çuhacı...
Ne kilimci ne kumaşçı ne halıcı...

Çekip aldın can ipimi canımdan,
Nefesinle siyahıma değdin.
Efsunlu sesin geçti kulağımdan,
Gözlerinle ruhumu ruhuna eğdin.

İpi benden, düğümü senden,
Her parmağına değerekten,
İçinden içime,
İçimden içine geçerekten,
Düğümlerin ilmek ilmek,
Her düğümüne üfleyerek...
Senin ördüğün,
Benim gördüğüm,
Açılmaz, sayılmaz, kaçılmaz,
Bin bir düğümlü bir kördüğüm...

Harun Sarıgül